

Polítiques centralistes

Estam començant a patir la intensificació de la política neoliberal duta a terme pel govern de l'Estat. Des del ministeri d'educació, ja s'ha materialitzat aquesta línia d'actuació en la presentació d'avantprojectes i projectes de lleis educatives. Des de l'STEI-i rebutjam el projecte de llei de **L'FP i de les Noves Qualificacions** perquè desvincula aquest ensenyament dels principis de la LOGSE, condiciona la formació professional als interessos mercantilistes de les empreses, segrega l'FP inicial i reglada del sistema educatiu públic, potencia la discriminació dels centres d'FP, i menysprea la tasca docent del professorat d'FP; perquè admet la incorporació al sistema educatiu públic d'especialistes procedents del món laboral privat, sense establir les condicions que han de reunir (experiència docent, titulació acadèmica...); atorga efectes acadèmics a institucions no dependents de l'administració educativa i introdueix un model de direcció dels Centres Integrats per nomenament fora dels preceptes que determina la LOPEG. El tarannà centralista d'aquest projecte de llei no és una excepció, és la marca de fàbrica del govern del PP. **Els trets centralistes del govern de Madrid estan resultant esperpèntics.** Manifestacions com les del monarca respecte del castellà o, de la mateixa ministra no són més que una prova de la manca de rigor històric i cultural i són una demostració palpable del poc respecte vers la nostra llengua.

Dins aquest marc centralitzador hem d'anallitzar l'avantprojecte de llei d'universitats. Model estatalista que atempta contra l'autonomia universitària, promociona la contractació del professorat en comptes de la funcionarització d'aquest i propicia incongruències com la participació de les universitats privades, amb veu i vot, en el Consell de Coordinació Universitària on es decidiran qüestions de les universitats públiques. El retall al poder legislador de les Comunitats Autònomes respecte de la creació d'universitats de l'Església - només hauran de menester l'autorització d'aquestes per a la seva creació -. L'elecció del rector per sufragi universal és una disfressa del pes corporatiu del funcionariat que és doctor, al que se li atorga el 51 per cent del vot - és com tornar al decimonònic vot censitari -. La dependència dels grans grups empresarials és preocupant, així com també ho és que la despesa universitària de l'Estat Espanyol és sensiblement inferior a la mitjana de la Unió Europea.

La llarga campanya pre-electoral i electoral de la comunitat autònoma basca ha estat una prova més d'aquest ranci nacionalisme espanyolista, que amb la instrumentalització de nombrosos grups de comunicació ha intentat transmetre una imatge distorsionada del poble basc. Els resultats del 13 de maig són esperançadors per a la resta de pobles de l'Estat Espanyol, així com per a una autèntica regeneració democràtica de la nostra societat.

Respecte del Govern autonòmic reclamam que actuï ja, com a vertader govern de progrés; quasi a l'equador de la legislatura, és hora de començar a veure resultats. Manca veure una ferma política lingüística, els pactes laborals són cada cop més difícils, l'increment de la privatització de la gestió de serveis públics va en augment a través de fundacions, d'empreses privades de manteniment,... L'STEI-i últimament ha signat amb l'administració dos acords que valoram positius, el de l'estabilitat de les interines i interins d'educació i l'acord de concertada. Consideram que ambdós milloraran no solament la qualitat educativa, sinó que milloraran les condicions laborals del professorat implicat tot i que resten pendents temes fonamentals com l'equiparació retributiva, el fons social,...

Dedicam la REVISTA PISSARRA núm. 104 al poeta Jaume Vidal Alcover i ho volem fer des d'una doble perspectiva: d'una banda retre un petit homenatge al pedagog i poeta, i de l'altra celebrar l'existència de la poesia com a eina a l'aula. Jaume Vidal Alcover, va néixer a Manacor al 1923. Nebot de Joan Alcover, es llicencià en dret (1946) i filosofia i lletres (1972), i es doctorà en filologia catalana per la Universitat de Barcelona. Fou professor de literatura i crítica literària de la Universitat de Tarragona i va morir a Barcelona el 1991. Autor d'una extensa obra poètica, narrativa i teatral, en què destaquen la seva sensibilitat en l'ús de la llengua literària i una vocació didàctica en el seu tractament, i també una profunda preocupació per la manera com les persones esmercem les pròpies vides. Vagi com a petit homenatge, quan fa deu anys de la seva mort, aquest número de Pissarra.